

Arrest

**nr. 59 333 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 30 september 1999 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 5 oktober 1999 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 december 1999 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 28 februari 2002 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 144.284 van 11 mei 2005 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2002 ingestelde beroep.

1.5. Op 9 augustus 2009 werd verzoeker aangetroffen door de politie en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.6. Via een op 11 december 2009 gedateerde brief diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 december 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“0 – artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het ogenblik van zijn arrestatie. In het dossier hebben we het bewijs dat betrokkene in het bezit is van een vervallen paspoort geldig tot 14/07/2004.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechoë en Malta (1), om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokken verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien kreeg betrokkene reeds een bevel tot het verlaten van het grondgebied betekend op 09/08/2010 geldig 5 dagen. Klaarblijkelijk heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij opnieuw is aangetroffen in illegaal verblijf.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 05/10/1999 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door een beslissing van het CGVS op 28/02/2002 en hem ter kennis gegeven op 04/03/2002. Betrokkene moest dus gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13/12/1999. Verder heeft betrokkene een aanvraag ingediend bij de regularisatiecommissie, deze aanvraag werd verworpen op 04/03/2002. Vervolgens diende betrokkene een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 op 11/12/2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 29/11/2010 en aan betrokkene betekend op 02/12/2010.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op de sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing: betrokken is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zicht opdringt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve ambtshalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet – niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze is gericht tegen de maatregel van vrijheidsberoving (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2.1. In de mate dat het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten moet daarnaast worden opgemerkt dat verweerder, bij wijze van exceptie, opwerpt dat verzoeker geen actueel belang heeft bij de schorsing of vernietiging van deze beslissing. Hij betoogt dat aan verzoeker immers reeds op 9 augustus 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

2.2.2. De Raad benadrukt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 13 december 1999 en op 9 augustus 2009 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet of niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet en toont derhalve niet aan dat hij een belang heeft bij het beroep gericht tegen de bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De opgeworpen exceptie is gegrond.

3. Korte debatten

Daar het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK